

For det tredje vil jeg spørge, om ministeren ikke tror, at folk, der står ude i Kastrup, vil tage den jernbane, som blev beskrevet, og køre med den til København, og ikke med minimetroens lidt mere komplicerede bane. Jeg har lagt mærke til, at på en af trafikprognoserne er der meget, meget tæt trafik ved Kastrup, og man kan se: Ih, hvor er der meget trafik til minimetroens tredje fase.

Men det, man jo glemmer, er, at den tætte trafik sandsynligvis vil køre med den jernbane, som hr. Kaj Ikast omtalte, og jeg vil spørge ministeren, om han er opmærksom på, at der faktisk ligger en stor jernbane lige nede under det dér tæt befolkede område og spiser hele underlaget under minimetroens tredje fase.

Jette Gottlieb (EL):

Er ministeren opmærksom på de økonomiske problemer, der er forbundet med, at man nu er i færd med at planlægge fire af hinanden uafhængige persontransportssystemer i København, mellem hvilke der ikke kan etableres stordriftsfordele, hvor der ikke kan etableres forbindelse, og hvor man ikke kan opnå nogen besparelse på materiel og reparation?

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg tror, man må sige, at spørgsmålene både fra fru Margrete Auken og fru Jette Gottlieb her i sidste runde bygger på en vidtgående udvikling af argumenter, om hvilke der formentlig kan siges både pro et contra. Og jeg mener ærlig talt ikke, man kan forvente, at jeg skulle være rede til i spørgetiden her at gå ind i en dyberegående teknisk diskussion på det her område. Det synes jeg faktisk ikke Folketingets spørgetid er særlig velegnet til, hvad enten det er kl 13 om eftermiddagen eller kl. 18 om aftenen.

Margrete Auken (SF):

Jeg synes selvfølgelig, det er morsomt, men det er egentlig meget skræmmende, at jeg får flyttet et spørgsmål fra trafikministeren, som jeg troede havde begreb om det, over til finansministeren, som jeg nu opdager ikke har begreb om det, og som også bekender, at han ikke har begreb om det, men som trods alt sidder og skal forvalte et projekt til 6 mia. kr. – til 6 mia. kr. – eller 5,6 mia. kr., eller hvor meget det nu var, men det er altså deroppead. Det er et projekt af et utroligt omkostningsomfang. Og så står ministeren sådan småpjattende lidt og siger: Ja, det kan jo godt være, vi sådan kan tage lidt filosofiske dis-

kussioner om det ene og det andet, og jeg ved da ikke, om det hænger sammen nede i bunden af det, hvis der kommer en anden jernbane, osv.

Jeg synes ikke, det lyder særlig trygt, at det ligger i Finansministeriets regi overhovedet.

Formanden:

Jeg tror, at spørgsmålet er sluttet.

Spm. nr. S 1719

30) Til finansministeren af:

Villy Søvnal (SF):

»Kan ministeren garantere, at kommuner og amter trods et fald fra 1993 til 1995 i bruttoanlægsudgifterne på ca. 1,5 mia. kroner vil kunne løse deres opgaver på tilfredsstillende vis, herunder sikre børnepasningsgarantien, afkorte sygehusventelisterne, foretage miljøinvesteringer m.v.?«

Villy Søvnal (SF):

Jeg har stillet spørgsmålet for at få finansministerens garanti for, at der bliver ro i forhold til de igangværende økonomiske forhandlinger med kommunerne.

Baggrunden for spørgsmålet er, at bruttoanlægsaktiviteten i kommunerne faldt fra 1993 til 1995 med 1,5 mia. kr. Jeg har set i dagspressen, at der er varslet yderligere stramninger for 1996.

Efter vores opfattelse harmonerer det dårligt med de anlægstunge opgaver, der står lige for. Det gælder pladsgarantien, hvor forudsætningen er rum til anlæg af institutionsbyggeri. Det gælder den i dag fremlagte plejehjemsreform, der forudsætter en betydelig ombygning af utidssvarende ældreboliger og nybyggeri af et betydeligt antal ældreboliger. Det gælder sygehusområdet, hvor der også efter i dag ikke bliver behov for mindre teknologi. Det gælder miljøområdet, hvor der er behov for oprydning bl.a. af kemikaliedepoter.

Vores bekymring er, at vi synes, det hænger meget dårligt sammen samtidig at bebude en række anlægstunge reformer og en meget stram anlægsøkonomi i de kommende år.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Størrelsen af de kommunale anlægsudgifter indgår som et væsentligt element i de årlige aftaler mellem regeringen og de kommunale parter. Med aftalerne 1993-95 har man været enig om, at kommunerne kunne løse deres